La ciutat

«Aquest equip que té un passat propi i de ciutat tant marcat, a partir de la temporada que ve apareixerà a la part alta de la travessa, al costat dels grans noms del futbol estatal, europeu i mundial»

La ciutat

Ho tuitejava fa unes setmanes Quim Bohigas, exredactor d´aquest mateix diari i aficionat al Girona FC: «l´emocionant era passar en cotxe per davant de la seu de la Penya Bons Aires per saber el resultat del Girona FC a Tercera Divisió, a mitjans dels 80». És la ciutat que recorda en Quim i molts aficionats que durant anys han seguit la vida d´un club que ha tingut, per dir-ho fàcil, molts alts i baixos.

Però en Quim és jove, i per tant els que tenen més edat que ell, poden recordar cronològicament una ciutat que tenia el Girona FC jugant a Vista Alegre, el mític Deportiu, la Penya Pageo, el Doble Set, el Sàbat de la seva primera època o el temible Vila-roja, més temible per l´ambient que hi havia al voltant del camp, que pel futbol que s´hi feia a dins.

Aquesta és la ciutat que durant molts anys, futbolísticament parlant, va tenir pocs canvis. Ni la pintada de color que li va donar l´Alcalde Joaquim Nadal a Girona va canviar la tonalitat gris en la que es movia el futbol de la capital gironina, que ja en una època més moderna va veure com Figueres i Palamós assolien cotes de rellevància que a Montilivi no havien arribat mai.

Tant és el punt on s´havia situat el futbol gironí, que durant dues llargues dècades va quedar amagat darrera el sòlid i engrescador projecte de Joaquim Vidal i el seu Valvi. La pilota gran i la cistella es menjaven l´esport rei, però durant aquest temps i també abans que arribés el bàsquet, els que eren del Girona FC seguien essent molt del Girona FC, malgrat aquest peregrinés per Primera Catalana, Tercera Divisió i Segona B.

El bon amic Narcís Planas, a través del qual durant molts anys els gironins estigueren informats tant de lletra com de veu del que succeïa al club, tenia una frase que definia molt bé l´entitat: «el Girona FC és l´equip del món que porta menys gent al seu camp, però també l´equip pel que més gent s´interessa, l´endemà del partit». Dicotomia curiosa, que no deixa de ser del tot verdadera, fins i tot en l´actualitat, quan l´aforament de l´estadi s´ha multiplicat per vint.

I aquest equip que té un passat propi i de ciutat tant marcat, a partir de la temporada que ve apareixerà a la part alta de la travessa, al costat dels grans noms del futbol estatal, europeu i mundial. I ningú li podrà dir que és immerescut, perquè no pot ser-ho si s´ha sabut subsistir en la penombra, si d´un descens se n´ha fet un projecte de futur encara que fos sense diners, o si ja en èpoques de molt color s´ha sabut aixecar el genoll del terra després del cruel cop etzibat per un gol furtiu, que prenia allò que l´equip, el club i la ciutat s´havien guanyat a pols.

El present ens diu que ja no cal passar per la seu de la Penya Bons Aires per saber el resultat, ni pel bar de la Penya Doble Set a fer tertúlia futbolística i que ni tant sols és tant complicat anar a jugar a Vila-roja. En canvi, ara és molt més atractiu anar a Montilivi. I l´any que ve encara ho serà més.

És clar que de moment toca celebrar la fita aconseguida ahir, en una tarda-nit inoblidable, que deixarà la ciutat de Tarragona en la memòria històrica del club gironí. Perquè per si algú encara no ho sap, Girona és de Primera. El club i la ciutat!!!.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/06/02/ciutat/849675.html?utm_source=rss